

Kázání Litoměřice 29.6.2025
Jan Opočenský
První čtení: Žd 11, 1-2., 8-16
základ kázání: Gn 12,1-4

Milí bratři a sestry. Chci tu s vámi přemýšlet a sdělovat i myšlenky jiných svědků o Abramovi, otci víry v Hospodina.

Abram uslyšel Boží hlas. Zazněl zřetelně a jasně. Ukázal Abramovi, že je na čase udělat něco radikálně nového.

Ten hlas jej provokoval. Ten hlas jej zřejmě i zranil. Dotkl se těch velmi intimních a hodně bolavých míst jeho bytosti. Převažovaly však věci a přísliby, po kterých touží každý člověk, a naplňují lidský život téměř dokonale.

Třeba to, že každý chce být počátkem něčeho velkého, mít jméno, být provázen zdarem a dobrem. I ti, kteří stavěli bábelskou věž, si chtěli svým budováním zajistit právě tohle, leč vzali to za špatný konec.

Bůh tu Abramovi říká: Já ti to dám, já tě takovým učiním. Udělám to, když opustíš službu sobě a půjdeš tam, kam ti ukážu. U Abrama toto slovo udeřilo na tu nejlepší, nejvíc napjatou strunu jeho osobnosti. Stejně jako Boží hlas umí udeřit na tu strunu v našem životě, která zní a rezonuje fantastickým tónem a melodií k Boží oslavě a vyvýšení.

A ta melodie zněla: chci z tebe mít poutníka, který všechno podřídí mému volání, povolání, vábení, mým zaslíbením, mé blahodárné a silné tajemnosti, která člověku nedá jen apaticky či odevzdaně sedět nebo hájit svou pozici. Můžeme se domnívat, že Abram v Cháranu seděl dobře: božstvo Sín, měsíční, klidné a pevné v té zemi, hradby města s pocitem bezpečí a pokoje, několik spolehlivých lidí kolem sebe. Neměl tu ovšem komu předat svůj majetek, zkušenosti, práva... to tedy Hospodin uměl vyhmátnout slabé místo v Abramově životě i životě jeho ženy Sáraí. To Boží Odejdi, pohni se, přetrhej ty spolehlivé vazby, vyměň je za naději. Vykroč do neznáma v kananejské zemi, staň se poutníkem, nomádem, postarej se o své tím, že mi na sto procent uvěříš a spolehneš se na mé slovo. Jedinému uvěř a učiň to svou jistotou: že já, Hospodin, nyní budu v tvém životě první a budu s tebou činit veliké věci.

Abram se toho odvážil, pošetilec v očích sousedů, kteří nikdy nepochopí, protože ten hlas nezaslechli, jen viděli jeho sílu a působení na Abramovi. 75 let má Abram, celý život dnů hledání, úvah, i zklamání.... Až teď! Ne v době mládí, jaksí na zkušenou, na vandr – i když také trochu. A svým milým nemůže udat ani tu novou adresu, kam má dojít, jestli vůbec nějaká bude... Ale bude, to mu Hospodin zaručuje... i když je to někde mezi polodivokými kmeny, nasáklými přirozeným náboženstvím plodivých sil, které nic netuší o klidu a ušlechtilosti náboženství měsíčního boha, ani o jaderném a proměňujícím slovu Hospodina. Je to blázen, zaťukat si na čelo... A tu je třeba říci, že Hospodin si žádá to, co je světu bláznovství... tak apoštol Pavel dovede abrahamovsky vyhmátnout a napsat, co tu Abram vyvádí. Světu bláznovství nejen tehdy v Cháranu – i dnes v Čechách. Chce totiž své vyvolené oprostít od všech starých jistot a vazeb, aby byli dostatečně svobodní. Chce je naučit, aby nežili z toho, co mají jaksí v hrsti, ale z naděje. Aby tím skutečným, co je určuje, byl vztah k němu. Chce své vyvolené proměnit. Z těch, kdo si myslí, že jsou bohatí a zajištění, že si sami stačí a nikoho nepotřebují, ani milost od druhých – udělat lidi bohaté důvěrou Bohu i bližnímu. Aby uměli čekat na Boží obdarování jako děti, uměli žít z milosti a dát Bohu prostor, aby jejich život utvářel podle své vůle.

A proto ono: Odejdi, následuj mne! Spolehni na mé slovo! Boží člověk, Boží lid je na Boží cestě za Božím slovem. Bez světských pojistek. To platí pro každého, i pro společenství církve: nemít víc majetku, než je nezbytné, nezajišťovat se zákony proti druhým, v tom požehnání není. Naopak se to může stát církvi velkým břemenem. Tam, kde se lidé víry

zabydleli, nestojí o dobrodružství a překvapení víry, jen se viditelně natřeli křesťanským nátěrem, je takové Boží otřesení, zavolání, jako živá voda.

Po této Boží nabídce Abram zatoužil celou svou duší. Všechny své o tom přesvědčil, získal. K cíli stát se Božím služebníkem a přítelem, jak pochopil, vede zvláštní cesta. Stane se velikým, když na sebe zapomene, a čeká, až jej Bůh povýší. Velikost, důstojnost a zdárnost života není kořist, kterou si může člověk urvat. Je to Boží dar, který nám z milosti Boží může být darován, když vstoupíme na cestu poslušnosti. To Bůh, který se chce s námi ve své lásce smířit, tvoří z nás veličinu a z našeho života to, co má cenu i pro mnohé. Abram tu dostal nového Pána, nové jméno Abraham, nové nitro – protože chodil s Bohem, šířil Boží požehnání a pokoj všude, kam přišel. Byla mu darována sláva praotce nového lidu Izraele, sláva praotce Ježíšova – a v něm požehnání pro všechny čeledi země. A skrze jméno Ježíšovo jsme přeneseni za smrti do života. Zaslíbení se naplňuje netušenou měrou, všem, kdo přijmou Syna Božího, dává moc stát se Božími dětmi.

Na počátku toho všeho je jeden prostý mjuž, který se odvážil poslechnout mocnou sílu neznámého hlasu: staň se požehnáním. Tak i my, následovníci Božího Syna, cítíme, že do našich životů vstupuje něco, co není z nás – Boží požehnání: Boží Duch je tu přítomen, činí z nás pravé lidi, dává nám řád, pokoj, smysl, směr, a vše přiměje, aby nám sloužilo k dobrému. A jsme požehnáním, vždyť Pán Bůh se rozhodl šířit své požehnání skrze ruce a nohy a ústa těch, kteří jej poslouchají. Amen.